

I

De dag begon stralend zonnig. Het heldere licht weerkaatste op de verse sneeuw die de dag ervoor in Squaw Valley was gevallen. De skicondities waren perfect, beter dan ze ooit geweest waren voor Bill, Stephanie en de twee echtparen met wie ze het liefst omgingen en elk jaar President's Weekend vierden, de Freemans en de Dawsons. Het was een traditie waaraan ze zich al tien jaar hadden gehouden, een heilig pact dat ze geen van allen zouden verbreken.

Alyson Freeman was twee jaar daarvoor zelfs nog gekomen, al was ze een paar dagen later uitgerekend om te bevallen van haar laatste baby, hun derde kind. Ze had voor geen goud het fantastische weekend willen missen dat ze altijd met elkaar doorbrachten. En omdat Brad arts was, voelde ze zich daar veilig. Het was maar vier uur rijden naar huis, en hoewel hij orthopedisch chirurg was en geen gynaecoloog, wist ze dat hij ervoor zou zorgen dat alles op rolletjes zou lopen als ze in het weekend in Tahoe moest bevallen. Hun President's Day was een afspraak die ze nooit afzegden, en dit jaar was geen uitzondering. Het moest een weekend voor volwassenen zijn, zonder kinderen en verantwoordelijkheden.

Voor Stephanie en Bill was het geen probleem meer. Hun kinderen woonden in Atlanta en New York, en zetten daar hun eerste stappen in hun prille carrières, en in Rome, waar hun jongste dochter haar derde studiejaar doorbracht. De dochters van Fred en Jean Dawson waren allebei getrouwd, met twee broers, en woonden in Chicago. Maar zelfs Brad en Alyson, wier kinderen veel jonger waren, stemden erin toe ze niet mee te nemen en lieten ze thuis achter bij een au pair.

Fred en Jean waren het langst getrouwd en ietsje ouder dan de anderen. Voor mensen buiten het hechte vriendenkringetje leken ze een perfect huwelijk te hebben. Fred had software bedacht waarmee hij een fortuin had verdiend, en was meteen in de internethausse ingestapt. Hun vorstelijke huis in Hillsborough getuigde van zijn succes, evenals zijn vliegtuig, zijn Ferrari en zijn Aston Martin, en Jeans stal vol raspaarden, haar passie. Ze hadden geld als water en Freds nederige afkomst was nu nog maar een vage herinnering.

Jean werkte als serveerster in Modesto toen hij haar ontmoette. Haar familie was straatarm en was net hun boerderij kwijtgeraakt toen haar vader was omgekomen bij een ongeluk. Hij had vijf hongerige kinderen achtergelaten en een weduwe die er twintig jaar ouder uitzag dan ze was. Jean zag haar broers en zussen nog maar zelden en had niets met hen gemeen. Ze was dertig jaar geleden met Fred getrouwd en was nu eenenvijftig. Ze had haar ogen laten doen, een uitstekende facelift ondergaan bij een plastisch chirurg in New York, ze bleef in conditie, zorgde heel goed voor zichzelf en werd drie keer per jaar behandeld met botox. Ze was een knappe vrouw, hoewel haar gezicht bijna geen uitdrukking meer vertoonde, waar zij zich overigens niet aan stoorde. Ze wilde boven alles nooit meer arm zijn, en zolang zij en Fred getrouwd bleven, zou ze dat ook nooit worden.

Ze wist dat hij haar tijdens het grootste deel van hun huwe-

lijk had bedrogen, en het kon haar niet meer schelen. Ze was al jaren niet meer verliefd op hem. Bij een scheiding had ze hem een fortuin afhandig kunnen maken, maar ze was gesteld op de levensstijl die ze erop na kon houden en op de status die ze als Mrs. Fred Dawson had. Ze zei als grap tegen haar vriendinnen dat ze een pact met de duivel had gesloten, en dat Fred die duivel in haar leven was. Ze maakte zich geen illusies over hem en wilde niets veranderen aan de manier waarop ze leefde. Ze had haar paarden en haar vriendinnen en ging op bezoek bij haar dochters in Chicago als ze die wilde zien. Zij en Fred hadden een stilzwijgende overeenkomst die voor beiden werkte. Ze had onmiskenbaar iets scherps over zich, vanwege de manier waarop de zaken waren gelopen, en had geen hoge dunk van haar echtgenoot, noch van mannen zoals hij. Ze was nu van mening dat alle mannen hun vrouw bedrogen, als ze daar ook maar even de kans toe kregen, en de hare deed dat zeker, en al jarenlang. Hij sliep met secretaresses, assistentes en vrouwen die hij ontmoette op cocktailparty's, bij het zakendoen of in de lift, en met vrouwen die in het vliegtuig naast hem zaten. De enigen met wie hij niet naar bed ging, waren haar intiemste vriendinnen; daar was ze zeker van. Hij had tenminste nog de goede smaak om dat achterwege te laten. En de meesten waren te oud voor hem. Maar hij zou haar dat sowieso niet hebben aangedaan. Hij was geen slecht mens, gewoon een vreemdganger, met een zwak voor vijftwintigjarigen.

Hun relatie was beleefd en gebaseerd op een wederzijdse afspraak die gespeend was van warmte. Ze was vergeten hoe het was om je geliefd te voelen door een man, en ze dacht er ook niet meer over na. Ze had, materieel gesproken, alle andere dingen die ze wilde hebben, wat intussen belangrijker voor haar was geworden. Dat zou ze voor niets ter wereld hebben opgegeven. Ze hadden onlangs een Picasso gekocht voor hun

eetkamer waar Fred iets minder dan tien miljoen dollar voor had betaald. Ze bezaten een van de belangrijkste kunstcollecties in het Westen.

De enigen voor wie Jean een zwak had, waren haar vriendinnen Alyson en Stephanie. Ze was dol op de weekends die ze samen doorbrachten en op de gesprekken die ze dagelijks voerden. Ze leefde in een weelde die zij niet bezaten, maar geen van hen benijdde haar erom, en dat wist ze. Ze waren ook niet jaloers op de staat van haar huwelijk of op de leegte van haar relatie met Fred, maar ondanks de keuzen die ze had gemaakt, had Jean ook een menselijke kant, en ze was ontwapenend eerlijk over zichzelf. Ze had geen pretenties; ze vond het heerlijk om rijk en Mrs. Dawson te zijn, en het was haar alles waard om dat te blijven. Het was bijna alsof ze er een carrière van had gemaakt: echtgenote zijn van een multimiljonair, die snel op weg was miljardair te worden in de hightechwereld. Alles wat Fred Dawson aanraakte, veranderde in goud. Mannen bewonderden en benijdden hem erom en de macht die hij uitstraalde had grote aantrekkingskracht op vrouwen. Jean kocht nog meer raspaarden en prachtige impressionistische schilderijen, en bezat bijna meer accessoires van Hermès en van Louis Vuitton en juwelen van Graff dan welke vrouw ter wereld ook. En toch kon ze heel goed genieten van een weekend in Squaw Valley met hun vier beste vrienden.

Ze waren met Freds nieuwe Ferrari uit Hillsborough komen rijden. En ze sprak altijd over de drie echtparen als de Grote Zes. Fred was al succesvol toen ze elkaar ontmoetten, hoewel niet op het niveau van nu. Zelfs Jean gaf toe dat hij de afgelopen jaren bespottelijk veel geld had verdiend, maar ze had er geen enkel bezwaar tegen. Ze voelde zich als een koningin, en in haar wereld was ze dat ook. Maar door haar pienterheid, haar humor en haar eerlijkheid jegens zichzelf en anderen was

ze geen onaangename vrouw. Ze kon soms ongevoelig uit de hoek komen, doordat ze teleurgesteld was in haar huwelijk. Maar haar vriendinnen hielden van haar zoals ze was, al gold dat niet voor haar man. Hij voelde zich alleen aangetrokken tot jonge vrouwen, en hoe geweldig ze er ook uitzag, Jean was al jaren te oud om hem nog te boeien. Op vijfenvijftigjarige leeftijd gaf Fred de voorkeur aan vrouwen van onder de dertig. Die beschouwde hij als statussymbool om zijn ego op te vijzelen, en dat wist Jean heel goed. Hoeveel plastische chirurgie ze ook had ondergaan, hoeveel botoxinjecties ze had gehad of hoe toegewijd ze ook met haar trainer aan haar conditie werkte, Fred vond haar al jaren niet meer aantrekkelijk. En Jean hield zichzelf niet voor de gek. Er was een sterk ego voor nodig om er niet door aangetast te worden, en als ze de kans kreeg, profiteerde ze van zijn creditcard om haar moreel hoog te houden. Daar had ze baat bij.

Brad en Alyson Freeman waren het tegendeel van Jean en Fred. Na twaalf jaar huwelijk waren ze nog steeds gek op elkaar, en volgens Alyson kon haar man wonderen verrichten. Ze was vertegenwoordigster van een farmaceutisch bedrijf geweest en toen ze vijfendertig was, ging ze zich afvragen of ze ooit wel een man zou vinden, maar toen begon haar Assepoester-verhaal. Brad had haar opgemerkt toen ze medicijnmonsters afleverde op zijn kantoor. Omdat hij op zijn eenenveertigste nog vrijgezel was, waar hij ten volle van genoot, fantaseerden alle verpleegsters over hem, net als Alyson. Hij was de succesvolle orthopedisch chirurg van wie ze allemaal droomden, en hij viel voor Alyson als het spreekwoordelijke blok. Na acht maanden verkering waren ze al getrouwd, waarna Alysons leven voor altijd veranderde. Ze werkte nog een paar maanden door tot ze zwanger raakte en sindsdien had ze het alleen maar druk gehad met haar drie kinderen. Twaalf jaar later sprak ze nog steeds over haar man als over een he-

dendaagse heilige, dankbaar voor alles wat hij voor haar deed, verrukt van het leven dat ze deelden. Hij was een toegewijde, liefhebbende echtgenoot en een geweldige vader voor hun kinderen, en als Jean weer eens een zure opmerking maakte over dat alle mannen bedriegers waren als ze de kans kregen, verdedigde Alyson hem vurig en zei ze tegen Jean dat Brad sinds ze getrouwd waren niet eens meer naar een andere vrouw had gekéken, waarna Jean even wrang naar haar lachte. 'Ik weet dat Brad perfect is en de trouwste man die er op aarde rondloopt, maar hij blijft een man,' was haar commentaar.

Alyson had nog steeds een fantastisch lichaam, hoewel ze zelden meer tijd kon nemen om zich mooi te kleden. Ze had het te druk met haar kinderen. Maar ze werkte een paar keer per week aan haar conditie in de sportschool, speelde tennis en was dol op de skiweekends met hun vrienden. En zelfs Stephanie plaagde haar soms omdat ze Brad verafgoedde en zo verliefd op hem was. Maar het was schattig om te zien. Ze waren overduidelijk gelukkig, Brad had succes in zijn baan, hun kinderen van elf, zes en twee waren aanbiddelijk en ze hadden een prachtig huis in Ross, een van de meest luxe en welvarende buitenwijken van Marin. Ze leken echt een idyllisch leven te hebben.

Brad was altijd liefhebbend en bezorgd, en even verliefd op Alyson als zij op hem. En hij was werkelijk een perfecte vader. Hij was de welpenleider van hun oudste zoon, bracht hun dochter in het weekend naar voetbalwedstrijden en balletlessen en had elke zaterdagavond een 'afspraakje' met Alyson in een van de beste restaurants in San Francisco. En hij was een zeer gerespecteerde chirurg op zijn gebied. Op drieënvijftigjarige leeftijd was hij nog steeds een heel knappe man en zag hij er jaren jonger uit dan hij was.

De twee echtparen waren elkaars tegenpolen op de schaal van huwelijksgeluk. Alison en Brad waren waanzinnig ver-

liefde, en Fred en Jean hadden zich neergelegd bij een afspraak waar ze zich allebei in konden vinden, hoewel daar, zelfs voor diegenen die hen goed kenden, geen liefde bij scheen te komen.

Stephanie en Bill bevonden zich ergens daartussenin. Ze hadden ups en downs en een paar harde klappen gehad in hun zesentwintigjarige huwelijk. De eerste acht, negen jaar waren fantastisch geweest en alles waar Stephanie op had gehoopt; ze kregen kinderen, kochten hun eerste huis in de stad, Bill werd partner op het advocatenkantoor waar hij werkte en had succes. Ze hadden elkaar op de universiteit in Berkeley ontmoet, toen zij nog studeerde en Bill aan het eind van zijn rechtenstudie was, en waren kort na haar afstuderen getrouwd.

Zij had een geweldige baan bij een heel succesvol reclamebureau gekregen, dat gebruikmaakte van haar schrijf- en marketingkwaliteiten en waar ze het erg naar haar zin had, tot ze tijdens haar eerste zwangerschap problemen had gekregen en vijf maanden het bed had moeten houden. Michael, hun eerste kind, werd te vroeg geboren en daarna was ze, op aandringen van Bill, nooit meer aan het werk gegaan. Ze was huismoeder en genoot van haar leven, tot het naarmate de kinderen ouder werden allemaal wat hectisch begon te worden en er momenten kwamen waarop ze er spijt van had dat ze niet was blijven werken. Daar had ze voor zichzelf een gevoel van bevrediging aan kunnen ontleenen. Ze praatte er met Bill over toen hun jongste dochter Charlotte naar school ging, maar hij hield vol dat hij liever had dat ze thuisbleef voor de kinderen. Dus nu had ze al een aantal jaren geleden haar droom opgegeven ooit weer aan het werk te gaan.

Ze hadden het allebei druk. Zij was jarenlang voorzitter van de oudercommissie op school geweest. Ze was fulltime moeder, betrokken bij alle activiteiten van haar kinderen. En Bill had het te druk op het advocatenkantoor om zoveel tijd aan

het leven van hun kinderen te besteden als hij zou moeten. In de loop der jaren hadden ze allebei ontdekt dat de praktische kant van het vaderschap niet zijn sterkste punt was. Hij kon veel beter zorgen voor een inkomen waarmee hij een mooi huis in de stad voor hen kon betalen en hen naar privéscholen kon blijven sturen. Hij was een uitstekende kostwinner, en een goed mens, maar hij had geen zin om in het weekend de kinderen van de ene voetbalwedstrijd naar de andere te rijden, of zelfs maar één keer per jaar zijn gezicht te laten zien bij de balletuitvoeringen en schooltoneelstukken van de meisjes. Stephanie was heel bedreven geraakt in het verzinnen van excuses voor alle dingen die hij niet deed. Hij hield van zijn kinderen, maar leek nooit tijd over te hebben om met hen door te brengen. Hij kon zelden thuis komen eten, en kwam vaak pas 's avonds laat terug als ze al sliepen. En op een of andere manier zag Stephanie altijd kans hem een alibi te bezorgen, om hem een goede indruk te laten maken op hun kinderen. Zelfs als hij in het weekend golfde met cliënten had ze altijd een rationele verklaring waarom hij echt ergens anders diende te zijn. En tegen de tijd dat de kinderen tieners waren, hadden ze het zo druk dat ze zijn afwezigheid nooit leken te merken, zelfs niet als ze hem een aantal dagen achter elkaar niet zagen. Voor zover zij wisten, waren vaders nu eenmaal zo. Volgens hun moeder tenminste. Stephanie sprong altijd voor hem in. Ze miste nooit een wedstrijd, schoolbijeenkomst of doktersafspraak. Toen ze klein waren, bracht ze hen beurte- lings, samen met de buurkinderen, naar school, ze luisterde naar hun problemen, naaide hun kostuums voor Halloween en kuste al hun pijntjes weg. Omdat Bill het zo vaak liet afwe- ten, kwam er nog meer druk op haar te liggen. Ze klaagde er nooit over, maar ze registreerde het wel, en Michael ook.

Toen Michael op het punt stond naar college te gaan, had hij vier jaar lacrosse gespeeld, en op een avond tijdens het eten

merkte hij op dat zijn vader nog nooit een wedstrijd had bijgewoond, geen enkele. Dat kon Stephanie amper geloven, maar toen ze er later over nadacht, beseftte ze dat het waar was. Een paar maanden later vertrok Michael naar de UCLA als voorbereiding op een studie sportmanagement die hij na college wilde volgen, en toen hij zijn diploma had gehaald, verhuisde hij naar Atlanta om voor de Braves te gaan werken. Hij woonde daar nu drie jaar en was nog steeds van plan om ooit te gaan studeren, maar nu nog niet. Ze miste hem, maar hij hield van zijn baan, het was een geweldig team en ze was blij voor hem.

In tegenstelling tot Michael hadden de meisjes nooit iets gezegd over Bills gedrag als vader. Ze probeerde zowel moeder als vader voor hen allemaal te zijn en klaagde er nooit over tegen Bill. Ze wist hoe hard hij werkte en hoe goed hij voor hen zorgde.

Het ontbrak hun aan niets en hij had een stevige basis voor haar en de kinderen gelegd. Ze hadden alle drie uitstekende colleges bezocht, en daarvoor goede basis- en middelbare scholen, en hun vakanties in de zomer waren fantastisch. In feite was hij de perfecte echtgenoot en vader, al wist hij niet wanneer ze jarig waren en kwam hij niet naar schooltoneelstukken kijken.

Het idee om te gaan werken kwam weer op toen Charlotte naar de middelbare school ging, Louise het laatste jaar deed en Michael op college zat. Maar inmiddels kon Stephanie zich niet meer voorstellen wie haar in dienst zou nemen en wat ze dan zou moeten doen. Het was twintig jaar geleden dat ze had gewerkt. En voor ze kon bedenken wat ze daaraan kon doen, was er totaal onverwacht een bom in hun leven ontploft. Ze ontdekte bij toeval dat Bill een verhouding had. Tot op dat moment had ze gedacht dat ze, ondanks enkele hobbels, een goed huwelijk hadden. Door een serie ongelukkige toevalligheden kwam ze erachter dat Bill een affaire had met een jon-

gere advocate van zijn kantoor. Ze hadden samen aan een zaak gewerkt en toen Bill het eenmaal had opgebiecht, zwoer hij dat iets dergelijks nooit eerder was gebeurd.

In die tijd had Stephanie het heel erg druk met Charlotte, die naar de middelbare school zou gaan, en met Louise die zich moest inschrijven voor college. Zij en Bill zagen elkaar nauwelijks. En vanwege een antitrustzaak waarmee hij bezig was, werkte hij bijna elke avond tot twaalf uur door. Hij en de jonge advocate waren een week naar L.A. gegaan om verklaringen af te nemen en later gaf hij toe dat het toen was begonnen. Zij was ook getrouwd en de ontdekking – Stephanie had hen samen in een restaurant gezien terwijl hij beweerde een vergadering op kantoor te hebben – zette haar wereld op zijn kop. Hij was door het stof gegaan en gaf toe dat hij verliefd was op de jonge advocate, maar hij zei ook dat hij hun huwelijk niet wilde opgeven. Diepbedroefd vroeg Stephanie hem het huis uit te gaan tot hij een helder besluit had genomen. Het was een pijnlijke tijd voor Stephanie geweest en ze hadden twee maanden apart gewoond. Hij had met Marella willen trouwen, maar zij besloot bij haar man te blijven. Hij was eerlijk tegen Stephanie en zei dat hij door wilde gaan met hun huwelijk en zijn verhouding zou proberen te vergeten. Het zou beter zijn voor de kinderen, maar hij pretendeerde niet dat hij nog verliefd op haar was. Stephanie wilde hem niet terug omdat ze per se een man wilde hebben, maar ze had ook de tijd gehad om te beseffen dat ze niet wilde scheiden.

Alyson had enorm met Stephanie te doen gehad toen ze het haar vertelde, en Jean had gezegd dat het haar niet verbaasde, dat het niet erger was dan de tientallen misstappen die Fred in de loop der jaren had begaan. Het bevestigde alleen Jeans overtuiging dat alle mannen bedriegers waren als ze de kans kregen, en dat Bill niet beter was dan de rest. 'Je kunt hem ervoor laten boeten als je blijft,' plaagde ze Stephanie, maar ze vond

het verdrietig voor haar dat het was gebeurd. Het had Stephanies illusies over Bill en hun huwelijk aan diggelen geslagen en maakte het moeilijk, zo niet onmogelijk, om weer hetzelfde voor hem te gaan voelen.

Ze waren in relatietherapie gegaan en de kinderen beseften dat er iets vreselijks was gebeurd tussen hun ouders, maar Stephanie had ze nooit verteld wat het was. Ze wilde niet dat zij hun vader zouden haten omdat hij haar had bedrogen. Ze vond dat niet eerlijk tegenover hem. Jean was woedend toen Stephanie dat vertelde en vond dat ze het moesten weten, maar Stephanie had hen twintig jaar in de waan gelaten dat hun vader toegewijd, bezorgd, fatsoenlijk en onberispelijk was. Ze wilde hem niet ontmaskeren als een bedrieger en hun relatie met hem kapotmaken, hoewel háár relatie met hem onherstelbaar beschadigd leek toen hij weer thuis kwam wonen.

Na die scheiding van twee maanden was het nooit meer zoals vroeger geworden. Ze leken meer kamergenoten. Ze geloofde dat ze van elkaar hielden, al was het maar uit een gevoel van traditie en omdat ze samen kinderen hadden, maar er waren geen liefhebbende gebaren meer en ze klaagde niet meer dat ze hem zo weinig zag. Eerder had hij het druk gehad, maar nu bestond er een afgrond tussen hen die ze geen van beiden konden overbruggen. En na zijn terugkeer had ze hem nooit meer helemaal vertrouwd. Ze hadden nog wel seks, maar onregelmatig en futloos. Ze voelde het als een verplichting omdat ze nu eenmaal besloten hadden getrouwd te blijven, en hij vrijde met haar omdat hij wist dat het moest. Hun relatie was nooit gepassioneerd geweest, maar in de beginjaren vriendelijk en warm en daarna net goed genoeg. Toen hij echter weer thuis kwam wonen, was alle hartstocht eruit verdwenen.

Stephanie wist dat de jonge advocate een half jaar na de affaire bij de firma was vertrokken, maar het kon haar niet meer schelen. Bill was nog steeds haar man, maar hij zou nooit

meer haar beste vriend worden, of zelfs maar iemand die haar heel na stond. Ze hadden elkaar niets meer te zeggen, behalve als het over de kinderen ging. Ze hield hem op de hoogte van hun voortgang op school en college, en van de eerste banen van Michael en Louise. Louise was niet lang geleden naar New York verhuisd om op de kunstafdeling van Sotheby's te gaan werken. Ze spraken over praktische zaken, maar nooit over hun gevoelens voor elkaar of over zijn affaire, die als een muur tussen hen in stond. Ze was er lang verdrietig om geweest, maar nu accepteerde ze het simpelweg als een feit. Zo ging het nu eenmaal met huwelijken na zoveel jaar. Zijn ontrouw met de jonge advocate had littekens achtergelaten die niet meer ongedaan gemaakt konden worden. Maar Stephanie had nooit getwijfeld aan haar besluit om bij hem te blijven, voor de kinderen, en Bill had altijd volgehouden dat hij met haar getrouwd wilde blijven. Hij wilde geen scheiding. Ze vormden een gezin en zo wilde hij het houden, hoe beschaaid hun huwelijk ook was.

Het was heel eenzaam voor Stephanie geweest nadat Charlotte naar New York University was vertrokken, en nog eenzamer nu ze voor haar derde jaar in Rome zat. Stephanie en Bill waren haar in januari gaan opzoeken en ze had het daar enorm naar haar zin. Ze zou er blijven tot juni, in de zomer thuis zijn en daarna weer teruggaan naar de NYU. Stephanie kon amper wachten tot ze thuiskwam. Ze speelde met het idee om zelf ook een baan te zoeken. Nu alle drie de kinderen het huis uit waren, had ze er grote behoefte aan iets om handen te hebben. Ze had in diverse benefietcomités gezeten, maar het verveelde haar om liefdadigheidsbijeenkomsten te plannen en fondsen te werven. Ze wilde meer doen. Maar haar korte loopbaan was nog slechts een vage herinnering. Ze had gekozen voor gezin in plaats van carrière en nu waren de kinderen allemaal weg.